

Eva Andreas
Tunadalskyrkan, Köping 190310
1 i fastan Prövningens stund
Matt 16:21-23, Ps 31:2-6

Vi är inne i fastetiden i kyrkoåret och får följa Jesus på hans väg mot lidande, död och uppståndelse. Han har under tre års tid gjort fantastiska saker, människor har förundrats, fått sina liv förvandlade, och det har bara gått åt ett håll, uppåt och blivit bättre och bättre, åtminstone om man frågar hans lärjungar. De har gång på gång fått se det oväntade, de har själva fått prova på och utifrån alla samtal, i all undervisning har de kommit fram till en slutsats, Jesus måste vara den som profeterna skrivit om, den utlovade Messias, den som skulle hjälpa sitt folk, som skulle återupprätta gudsrelationen, som skulle skapa fred och frid för folket. När de en gång stannade till vid Cesarea Filippi kunde Petrus i ett förtroligt samtal göra sig till tolk för lärjungarna och på Jesu fråga om vem han var bekänna: Du är Messias, den levande gudens son.

Men om man frågade folkets ledare, de skriftlärde, fariséerna om Jesus hade de en annan bild, han var den som förstörde, som ifrågasatte de gudagivna traditionerna och riterna, han vände folket mot dem och det bara gick åt ett håll, nedåt, det fick bara inte fortsätta, vilket vi har antydningar om på olika sätt i evangeliernas skildringar, och det till och med sattes en dödsdom mot Jesus och uppmaning att sätta dit honom.

Jesus hade ett mål och en mening med sitt liv. Han kom för att som det står i Joh. 3:16 ge var och en som tror på honom evigt liv, och för att utifrån sin programförklaring i Nasarets synagoga (Luk 4:18-19) ge glädjebud till de fattiga, förkunna befrielse för de fångna, och syn för de blinda, ge de förtryckta frihet och förkunna ett nådens år från Herren.

Men han visste också att han hade en svår, tung väg att vandra, mot död och lidande för att en gång för alla ta världens synd och skuld på sina axlar och på så sätt ge människorna en möjlighet till en direkt personlig kontakt och möjlighet till syndernas förlåtelse, istället för att det skulle gå genom översteprästen som en gång om året skulle

stänka blod i det som kallades det allra heligaste i templet som försoning för folkets synder. Jesu blod skulle utgjas för vår skuld. Profeten Jesaja beskriver det i 53:4-5: Det var våra sjukdomar han bar, våra plågor han led, när vi trodde att han blev straffad slagen av Gud, förnedrad, Han blev pinad för våra brott, sargad för våra synder han tuktades för att vi skulle hela, hans sår gav oss bot.

Och i Hebreerbrevet (4:15,16) beskrivs konsekvenserna: Jesus kallas här för överstepräst: Vi har inte en överstepräst som är oförmögen att känna med oss i våra svagheter, utan en som har provats på alla sätt, och varit som vi, men utan synd. Låt oss därför frimodigt träda fram till nådens tron för att få förbarmande och nåd i den stund då vi behöver hjälp.

Men det här var ingenting som lärjungarna förstod då, utan de bara gladdes åt allt positivt som hände. Men inte långt efter Petrus bekännelse att Jesus är Messias, började Jesus berätta för lärjungarna om det som väntade. Vi har det beskrivet i dagens text ifrån Matt 16:21-23.

” Från den tiden började Jesus förklara för sina lärjungar att han måste bege sig till Jerusalem och lida mycket genom de äldste och översteprästerna och de skriftlärda och bli dödad och bli uppväckt på tredje dagen. 22 Petrus tog honom då avsides och började förebrå honom och sade: ”Må Gud bevara dig, herre. Något sådant skall aldrig hända dig.” 23 Men Jesus vände sig om och sade till Petrus: ”Håll dig på din plats, Satan. Du vill få mig på fall, för dina tankar är inte Guds utan människors.”

Vilken chock det måste ha varit, vilken vändning i allt som hände. Det är kanske inte så underligt att Petrus reagerade som han gjorde utifrån det Jesus sa: tanken att det får bara inte hända, och hur skulle det vara möjligt. I sådana situationer är det inte säkert att man hör till slutet vad som sägs, för man fastnar vid det negativa. Vid de tillfällen vi har återgivna om hur Jesus försöker förbereda sina lärjungar är det tre led: lida, bli dödad och bli uppväckt på tredje dagen. Han berättar att det finns en fortsättning, men det var inte förrän han verkligen hade uppstått som de kom ihåg att han hade sagt det och fullt ut kunde förstå det Jesus försökte förmedla till dem.

Petrus var ju spontan och ivrig, det har vi flera berättelser om i evangelierna, men det var inte alltid till hans fördel. Här får han vara den som i sin välvilja stjälpes Jesus och försöker få bort Jesus från det som är hans livsväg. Han förstår det inte, men blir en symbol för det mänskliga i motsats till det gudomliga. Du vill få mig på fall. Det skulle naturligtvis varit enklare för Jesus att bestämma sig för att inte gå den väg som var hans, men han hade en så tydlig insikt vart han skulle, att han kunde avslöja Petrus välvilja som ett motstånd. Och när Jesus lite senare i Getsemane trädgård kämpar med Gud om att slippa det som väntar, kommer han fram till "Ske icke min vilja utan din".

Redan i början av sin gärning alldeles efter sitt dop blev Jesus förd uppför ett berg för att frestas, och där berättas det om hur han kunde stå emot frestaren genom att citera Bibeln "Det står skrivet" och på så sätt stå emot det onda, som ville förstöra för honom.

Jesus hade ju en alldeles speciell utmaning och uppgift för att kunna göra Guds vilja. Vi som hans efterföljare har också utmaningen att försöka förstå vad som är hans vilja och att kunna följa den. Det kan handla om så många saker, i det lilla, i det stora, om att kunna använda våra gåvor och möjligheter i hans tjänst, ibland om att hitta nya vägar och chanser i livet, om att vara där han vill att vi ska vara. Det är inte alltid vägen är självklar, det kan vara andra människor som inte förstår, som precis som Petrus står i vägen, "men är det där verkligen du" eller "det du ska göra, hur kan du tänka så", vore det inte bättre att.... Och så försöker man få bort någon från det man verkligen vill, och som man uppfattar är det som Gud vill.

I Rom 12:2 säger Paulus: Låt er förvandlas genom förnyelsen av era tankar, så att ni kan avgöra vad som är Guds vilja: det som är gott, behagar honom och är fullkomligt. Fil 2:13 Det är Gud som verkar i er, så att ni både i vilja och gärning förverkligar hans syfte.

Tänk att vi har fått en förmåga att förstå, och då gäller det inte bara en eller två av oss, utan var och en som tror på honom har fått den, men den kanske behöver användas för att bli övas upp och bli tydlig. För det är så lätt att säga: Nej, men inte kan jag, men genom bibelordet och ta det på allvar, genom bönen, ensam och tillsammans har vi fått verktyg för att kunna göra det. Och det handlar oftast inte

om de stora uppenbarelserna, utan om att mitt i vardagen få vandra med honom, få små impulser att göra något för någon annan, att läsa den eller den boken, att lyssna till det eller se det programmet, att ta kontakt med den eller den, och så plötsligt märka att det blev något mer än det vanliga.

I början av gudstjänsten fick vi lyssna till och be med orden i Psaltaren 31, och eftersom det var judarnas bönbok, kan man anta att både Petrus och Jesus bad den bönen i trängda situationer. Och så har också vi fått den som en möjlighet, som en hjälp i det som kan vara svårt och jobbigt. Men också som ett stöd i att kunna göra det vi uppfattar som Guds vilja, därför att han vill styrka oss och ge oss mod och glädje att fortsätta mot målet, trots hinder, trots prövningar, trots att det inte alltid går så lätt och enkelt som vi vill att det ska göra.

Låt oss koppla ihop psalmen med dagens predikotext och tänka vidare. Vad i psalmen skulle på ett speciellt sätt ha talat till Jesus. Vad skulle ha talat till Petrus. Vad är det som talar till oss? Låt oss ta en liten stund i eftertanke med de frågorna med oss. Jag läser en gång och så tar vi en liten stund i tystnad efter det.

Ps 31:2 Till dig, Herre, tar jag min tillflykt, svik mig aldrig! Du som är trofast, rädda mig, 3 lyssna på mig, skynda till min hjälp. Var min klippa dit jag kan fly, borgen där jag finner räddning. 4 Ja, du är min klippa och min borg. Du skall du är min tillflykt. 6 Jag överlämnar mig i dina händer.

Vi har fått bibeln som en hjälp i det som är vår prövning, vi kan få hämta styrka och kraft och få mod att gå vidare och hela tiden göra det med blicken fäst på Jesus för att få mod och hjälp.

AMEN